

bleven mig for overvældende, til ikke at fylde en Sjæl med Bitterhed, men ikke den Bitterhed, De sigter til, Kjelland.

Nej ingen »opfindsom Bitterhed«, det skulde da være at den anstrængte sig for at finde et Glimt af Håb i dette Mørke, Håb, der i samme Grad, som jeg blev mig bevidst hvad jeg vilde og hvor jeg hørte hjemme, altid har svigtet, altid.

Lykkelig er maaske den, der går tidlig bort. De har Ret, når De siger, at man med et langt Livs Bestræbelser som mit, måtte kunne håbe på at opnå noget af det, der ellers plejer at være Gravens Privilegium.

Tak fordi De siger dette. Andre vil nu mene, at jeg har opnået dette Gravens Privilegium i rigeligt Mål. Adieu Kjelland. Tak for Deres Brev.

C. C.

Til Alexander Kjelland.

Kjøbenhavn, Oct. 83.

Atter igjen Forvexlingen. Og Alt det skulde jeg have opnaaet? . . . Nei jeg har Intet opnaaet, Intet.

Kan De ikke for en eneste Gangs Skyld overvinde Dem til at lægge vort Norske Alenmål bort og måle et kvindeligt Forfatterskab med det almindelige Europæiske, og endå slå dygtig af?

Medens andre Landes Forkjæmperinder for den samme Sag, lever i Ly af et værnet Privatliv, og under Vilkår, der tillader dem at omgive sig med Alt hvad der betrygger og forskjøner Livet, og hvem tør nægte den Indflydelse ogsaa dette øver på vor Åndsproduction*), har Hjemmet for mig kun havt hvad jeg vil kalde *Udpegelsens Kvaler*, det ømfindligste, der kan træffe en Natur som min, en daglig Tortur, der regelmæssig driver mig derfra, når jeg,

*) For at tale om den blot praktiske Fordel af et kvindeligt Navn i Udlandet: George Eliot har for en af sine Romaner fået 90000 Lst. — George Sand for Linien i et vist Pariserblad 25 fr.. Jeg må være tilfreds, når en Bog, jeg giver ud, ikke volder mig 25 Ærgrelser.